

ৰুদ্ৰ সিংহৰ শাসনকাল: অহোমৰ শক্তি আৰু গৌৰৱৰ শিখৰ

১৬৯৬ চনত গদাধৰ সিংহৰ মৃত্যুৰ পিছত তেওঁৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ লাই অহোম নাম চুখাংফা আৰু হিন্দু নাম ৰুদ্ৰ সিংহৰে সিংহাসনত আৰোহণ কৰে। অহোম ৰজাসকলৰ ভিতৰত তেওঁ সৰ্বাধিক বিখ্যাত আৰু তেওঁৰ শাসনকাল (১৬৯৬-১৭১৪) অহোমৰ শক্তি আৰু গৌৰৱৰ শীৰ্ষকাল হিচাপে বিবেচিত।

বৈষ্ণৱ গোঁসাই আৰু মহন্তৰ পুনৰ্বাসন

পিতৃৰ ইচ্ছা অনুসৰি ৰুদ্ৰ সিংহই বৈষ্ণৱ গোঁসাই আৰু মহন্তসকলক পুনৰ্বাসনৰ সিদ্ধান্ত লয়, কিন্তু সত্ৰসমূহৰ ওপৰত ৰজাৰ প্ৰাধান্য অক্ষুণ্ণ ৰাখে। তেওঁ সত্ৰাধিকাৰসকলৰ ক্ষমতা হ্ৰাসৰ নীতি গ্ৰহণ কৰি ব্ৰাহ্মণ গোঁসাইসকলক মাজুলীত মুখ্য কাৰ্যালয় স্থাপনৰ নিৰ্দেশ দিয়ে, যাতে তেওঁলোকৰ গতিবিধি অহোম ৰাজধানীৰ নিৰীক্ষণৰ ভিতৰত থাকে। তেওঁ প্ৰভাৱশালী ব্ৰাহ্মণ সত্ৰাধিকাৰ আউনীয়াটী গোঁসাইক ধৰ্মগুৰু হিচাপে গ্ৰহণ কৰে, যিয়ে ৰজাৰ প্ৰাধান্য প্ৰতিষ্ঠাত সহায় কৰে। পিতৃৰ শক্তিবাদৰ পৃষ্ঠপোষকতাৰ পৰা বিচ্যুত হৈ তেওঁ নৱ-বৈষ্ণৱবাদ গ্ৰহণ কৰে। ১৭০২ চনৰ গড়গাঁও সম্মিলনীৰ জৰিয়তে তেওঁ শূদ্ৰ মহন্তসকলক ব্ৰাহ্মণসকলক দীক্ষা দিয়াৰ পৰা বিৰত ৰাখে, যাৰ ফলত ব্ৰাহ্মণ আৰু শূদ্ৰ মহন্তৰ মাজত সংঘাতৰ সৃষ্টি হয়। এই অপমানে মহন্তসকলক অহোম ৰাজতন্ত্ৰ আৰু ৰজাৰ সমৰ্থক শক্তি-বৈষ্ণৱ ব্ৰাহ্মণৰ প্ৰতি সতৰ্ক কৰি তোলে।

বংগৰ বিৰুদ্ধে পৰিকল্পিত আক্ৰমণ

১৭ শতিকাৰ মোগল যুদ্ধৰ সময়ত কছাৰী আৰু জয়ন্তীয়াৰ স্বাধীনতা পুনৰুদ্ধাৰ হৈছিল। ৰুদ্ৰ সিংহই এই দুয়োটা ৰাজ্যক পুনৰ বশ কৰে। তাৰ পিছত তেওঁ মোগলৰ বিৰুদ্ধে নতুন যুদ্ধৰ ব্যাপক প্ৰস্তুতি আৰম্ভ কৰে, যাৰ দুটা উদ্দেশ্য আছিল: পূব ভাৰতত মোগলৰ সাৰ্বভৌম ক্ষমতা উৎখনন আৰু অহোম ৰাজ্যৰ সীমা পশ্চিমে কৰতোয়া নদীলৈ সম্প্ৰসাৰণ। সম্ভ্ৰান্ত আৰু বিষয়াসকলৰ সভাত তেওঁ ঘোষণা কৰে, “মই ঢাকাৰ পৰা ৰঙাগড়ালৈকে অঞ্চল আক্ৰমণ কৰিবলৈ ইচ্ছুক। আপোনালোকৰ মত কি?” কেন্দুগুৰীয়া বৰপত্ৰ গোহাঁইয়ে তেওঁৰ প্ৰস্তাৱ সমৰ্থন কৰি কয়, “ৰজাৰ প্ৰস্তাৱ যুক্তিসংগত। কৰতোয়াৰ সীমান্তৰ অঞ্চল আমাৰ। উদাসীনতাৰ বাবেই শত্ৰুৱে ইয়াক দখল কৰিছে। ৰজাৰ কৰ্তব্য শত্ৰু ধ্বংস কৰি হেৰুৱা অঞ্চল পুনৰুদ্ধাৰ কৰা। আমাৰ প্ৰচুৰ নৌসেনা আৰু যুদ্ধৰ সামগ্ৰী আছে। ৰজাৰ নিৰ্দেশত শত্ৰু ধ্বংস হ’ব।” বুঢ়াগোহাঁইয়েও এই মত সমৰ্থন

কৰে, কিন্তু ৰজা তেওঁলোকৰ নিৰৱ সমৰ্থনত সন্তুষ্ট নহৈ ক্ৰুদ্ধ হয় আৰু তেওঁলোকক তৎক্ষণাৎ বিদায় দিয়ে। ফুকন আৰু বৰুৱাসকলে তেওঁক সমৰ্থন কৰি কয়, “হে ৰজা, গোহাঁইৰ প্ৰয়োজন নাই; আমাক নিৰ্দেশ দিয়ক, আমি ঢাকাৰ সীমান্তলৈ আক্ৰমণ কৰিম।” ৰুদ্ৰ সিংহই হিন্দু ৰজাসকলৰ মাজত সমৰ্থন গঢ়িবলৈ বিদ্বান, শিল্পী, সংগীতজ্ঞ, ধৰ্মীয় ব্যক্তি আৰু ভিক্ষুকসকলক সন্মানেৰে আমন্ত্ৰণ জনায় আৰু আৰ্থিক উপহাৰ পঠায়। তেওঁ ভাৰতৰ ৰজা আৰু জমিদাৰসকলৰ, যেনে আশ্বৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ দূত পঠাই এটা মৈত্ৰী সৃষ্টিৰ চেষ্টা কৰে। ত্ৰিপুৰাৰ ৰজালৈ লিখা তেওঁৰ পত্ৰত তেওঁ ধৰ্মীয় ভাৱনাক আবেদন কৰে: “মোগলৰ শত্ৰুতাৰ বাবে বৈদিক ধৰ্মৰ সুৰক্ষা নাই। এই পৰিস্থিতি ৰোধৰ বাবে আপোনাৰ শক্তি আৰু সামৰ্থ্যৰ বিষয়ে বিশদভাৱে লিখক।” কিন্তু কেৱল বশ কৰা কছাৰী, চক্ৰধ্বজ সিংহৰ সময়ৰ পৰা মিত্ৰ জয়ন্তীয়া আৰু দফলাসকলে তেওঁৰ পৰিকল্পনাত সাহায্য দিয়ে। তেওঁ গুৱাহাটীত ব্যক্তিগতভাৱে উপস্থিত হৈ ৪,০০,০০০ সৈন্যৰ শক্তিশালী সেনা আৰু নৌবাহিনী সংগঠিত কৰে। কছাৰীয়ে ১৪,০০০, জয়ন্তীয়াই ১০,০০০ আৰু দৰং জিলাৰ উত্তৰৰ পৰা ৬০০ দফলা সৈন্য যোগদান কৰে। কিন্তু মোগলৰ পৰা পূব ভাৰত মুক্ত কৰি অহোম ৰাজ্য পশ্চিমলৈ সম্প্ৰসাৰণৰ পৰিকল্পিত অভিযান আৰম্ভৰ আগতেই ৰজাৰ মৃত্যু হয়। তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰীসকলে এই পৰিকল্পনা আগবঢ়াই নিয়া নাই, আৰু এই উচ্চাকাংক্ষা ৰুদ্ৰ সিংহৰ মৃত্যুৰ লগে লগে শেষ হয়। তেওঁৰ ঘৰুৱা সফলতা আৰু মোগলৰ পতনৰ সুযোগে এই উচ্চাকাংক্ষাৰ জন্ম দিছিল। তেওঁৰ শাসনকালত অহোম সম্ৰাটসকল অভূতপূৰ্বভাৱে সংগঠিত হৈ সামন্তীয় মূল্যবোধৰ প্ৰতিনিধিত্ব কৰে, কিন্তু স্থানীয় জমিদাৰ আৰু নৱ-বৈষ্ণৱ সংস্কাৰকৰ নেতৃত্বত সংগঠিত প্ৰজাসাধাৰণৰ সৈতে সংঘাতত লিপ্ত হয়। এই সামন্তীয় ৰাজতন্ত্ৰৰ অন্তৰ্নিহিত দ্বন্দ্ব পৰৱৰ্তী ৰজা শিৱ সিংহৰ শাসনকালত ধৰ্মীয় বিভেদৰ ৰূপ লৈ প্ৰকাশ পায়, যিয়ে ৰুদ্ৰ সিংহৰ সামৰিক পৰিকল্পনা সম্পূৰ্ণৰূপে ত্যাগ কৰে।

সাংস্কৃতিক পৃষ্ঠপোষকতা

চুদাংফাৰ সময়ৰ পৰা আৰম্ভ হোৱা অহোমৰ সংস্কৃতিকৰণ বা আৰ্যীকৰণ ৰুদ্ৰ সিংহৰ শাসনকালত শীৰ্ষে পৰিণত হয়। শক্তিবাদ বা নৱ-বৈষ্ণৱবাদৰ ৰূপত অহোম ৰজাসকলৰ আৰ্যীকৰণ ত্বৰান্বিত হৈছিল। ৰুদ্ৰ সিংহই সময়ৰ প্ৰয়োজনীয়তা অনুযায়ী নৱ-বৈষ্ণৱ আন্দোলনৰ বিৰোধী সামন্তীয় শক্তিৰ মোকাবিলাত অহোম ৰাজতন্ত্ৰক সুসংহত কৰিবলৈ ভাৰতৰ অন্যান্য সামন্তীয় শাসকৰ সৈতে বন্ধুত্ব গঢ়ি তুলি ভাৰতীয় শাসক শ্ৰেণীৰ সৈতে একীভূত হ'বলৈ চেষ্টা কৰে। পূৰ্বসূৰীৰ

বিচ্ছিন্নতাবাদী নীতি ত্যাগ কৰি তেওঁ অন্য ৰাজ্যৰ সৈতে যোগাযোগ উৎসাহিত কৰে আৰু দূত পঠায়। তেওঁ 'বৈৰাগী' নামৰ এটা বিশেষ খেল সৃষ্টি কৰে, যাৰ কৰ্তব্য আছিল বিভিন্ন দেশ ভ্ৰমণ কৰি সামাজিক-সাংস্কৃতিক জীৱনৰ বিষয়ে ৰজাক অৱগত কৰা। তেওঁ দিল্লীলৈ লোক পঠাই মোগল সংগীত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰায় আৰু অসমৰ বাহিৰৰ স্থপতিবিদ আমন্ত্ৰণ কৰি ৰঙপুৰ নামৰ নতুন ৰাজধানী মেটেকাত ৰাজপ্ৰাসাদ আৰু অন্যান্য অট্টালিকা নিৰ্মাণ কৰায়। তেওঁ অহোম ৰাজসভাত মোগল পোছাক প্ৰৱৰ্তন কৰে আৰু ব্ৰাহ্মণ যুৱকসকলক বংগ আৰু বিহাৰৰ শিক্ষাকেন্দ্ৰত অধ্যয়নৰ বাবে পঠায়। স্থানীয় কলা আৰু সংস্কৃতিৰ পৃষ্ঠপোষকতাও তেওঁ অৱহেলা নকৰে। তেওঁ স্থানীয় সংগীত আৰু নৃত্যৰ প্ৰসাৰৰ বাবে গায়ন বৰুৱাৰ দৰে বিষয়া নিযুক্ত কৰে। কথিত আছে, তেওঁ প্ৰথমে ৰাজপ্ৰাসাদৰ চোতালত বিহু উদযাপন কৰায় আৰু সাত দিন ধৰি বিভিন্ন খেল, ক্ৰীড়া প্ৰতিযোগিতা আৰু সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ আয়োজন কৰে। ক্ৰীড়া আৰু খেলৰ প্ৰসাৰৰ বাবে তেওঁ চেঞ্চোৱা বৰুৱা (বাজ প্ৰশিক্ষণৰ দায়িত্ব) আৰু কুকুৰাচোৱা বৰুৱা (মুৰ্গীৰ প্ৰশিক্ষণৰ দায়িত্ব)ৰ দৰে পদ সৃষ্টি কৰে। ৰঙপুৰত তেওঁ ৰূপাহী পথাৰত বিহুৰ সময়ত ক্ৰীড়া আৰু সাংস্কৃতিক উদযাপন পৰ্যবেক্ষণৰ বাবে ৰাজপৰিয়াল আৰু সম্ভ্ৰান্তসকলৰ বাবে বাঁহ আৰু কাঠৰ ৰঙঘৰ নিৰ্মাণ কৰায়।

তেওঁৰ ৰাজসভাত কেইবাজনো কবি আৰু বিদ্বান আছিল, যাৰ ভিতৰত কবিৰাজ চক্ৰৱৰ্তী আছিল উল্লেখযোগ্য, যিয়ে 'শঙ্খ-চূড়-বধ' নাটক ৰচনা কৰে আৰু 'অভিজ্ঞান শকুন্তলম' আৰু 'ব্ৰহ্ম-বৈৱৰ্ত পুৰাণ' অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰে। ৰঙপুৰত সাতমহলীয়া কাৰেংঘৰ, যাৰ ধ্বংসাৱশেষ এতিয়াও আছে, তেওঁৰ শাসনকালত নিৰ্মিত হয়। তেওঁ অসমৰ সৰ্ববৃহৎ জয়সাগৰ পুখুৰী ৰঙপুৰত খনন কৰায় আৰু তাৰ পাৰত মাতৃৰ নাম স্মৰণে জয়দৌল মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰায়। ৰঙ্গনাথৰ পুখুৰী আৰু মন্দিৰো তেওঁৰ শাসনকালত নিৰ্মিত হয়। তদুপৰি, তেওঁ নামদাং আৰু দিমৌ নদীৰ ওপৰত পথ আৰু দলং নিৰ্মাণ কৰায়। পিতৃৰ শাসনকালত আৰম্ভ হোৱা শিৱসাগৰৰ জৰীপ সম্পূৰ্ণ হয় আৰু নগাঁৱৰ জৰীপ অব্যাহত থাকে।

বংগৰ শক্তি পুৰোহিতৰ আগমন

বয়স বাঢ়ি অহাৰ লগে ৰুদ্ৰ সিংহৰ শক্তি হিন্দু ধৰ্মৰ প্ৰতি আনুগত্য বাঢ়ে আৰু তেওঁ শেষত আনুষ্ঠানিকভাৱে এই ধৰ্ম গ্ৰহণৰ সিদ্ধান্ত লয়। এই প্ৰক্ৰিয়াত 'শৰণ লোৱা' নামৰ দীক্ষা অনুষ্ঠানৰ প্ৰয়োজন হয়, য'ত নৱাগত ধৰ্মগুৰুৰ সন্মুখত প্ৰণাম কৰে। ৰজা হিচাপে নিজৰ মৰ্যাদা হ্ৰাস

নকৰাকৈ তেওঁ বংগৰ পৰা শক্তি ব্ৰাহ্মণ পুৰোহিত কৃষ্ণৰাম ন্যায়বাগীশক আমন্ত্ৰণ জনায় আৰু তেওঁক গুৱাহাটীৰ নীলাচল পাহাৰৰ কামাখ্যা মন্দিৰৰ দায়িত্ব প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়ে। কিন্তু পুৰোহিতৰ আগমনৰ পিছত তেওঁ তেওঁৰ শিষ্য হ'বলৈ অস্বীকাৰ কৰি ঘূৰাই পঠায়। পুৰোহিতৰ প্ৰত্যাহ্বানৰ পিছত এটা ভয়ংকৰ ভূমিকম্প হয়, যাক পুৰোহিতৰ অভিশাপ বুলি ব্যাখ্যা কৰা হয়। তেওঁক পুনৰ আমন্ত্ৰণ জনোৱা হয়, কিন্তু ৰজা দীক্ষা গ্ৰহণৰ আগতেই মৃত্যুবৰণ কৰে। তেওঁ পুত্ৰসকলক বংগৰ পুৰোহিতক ধৰ্মগুৰু হিচাপে গ্ৰহণ কৰি নীলাচল পাহাৰত স্থাপন কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিয়ে, যাৰ ফলত এই পুৰোহিত 'পৰ্বতীয়া গোঁসাই' নামে পৰিচিত হয়। এই ঘটনাই অসমৰ ইতিহাসত পুৰোহিত শ্ৰেণীৰ মাজত বিভেদৰ সৃষ্টি কৰে।

উত্তৰাধিকাৰৰ ইচ্ছা

ৰুদ্ৰ সিংহই পুত্ৰসকলৰ প্ৰতি গভীৰ স্নেহ পোষণ কৰি মৃত্যুশয্যাতে ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰে যে তেওঁৰ সকলো পুত্ৰই ক্ৰমান্বয়ে ৰজা হ'ব। এইটো অহোম ৰাজতন্ত্ৰৰ জ্যেষ্ঠতাৰ নীতিৰ বিৰোধী আছিল, যাৰ ফলত পৰৱৰ্তী সময়ত লক্ষ্মী সিংহৰ শাসনকালত (১৭৬৯-১৭৮০) কোঁৱৰ বিদ্ৰোহৰ ৰূপত সমস্যাৰ সৃষ্টি হয়, যিয়ে অহোম ৰাজ্যৰ পতন ত্বৰান্বিত কৰে।

মূল্যায়ন

ৰুদ্ৰ সিংহৰ শাসনকালে অহোম ৰাজ্যক সামৰিক, সাংস্কৃতিক আৰু ৰাজনৈতিক দিশত অভূতপূৰ্ব উচ্চতালৈ লৈ যায়। তেওঁৰ ধৰ্মীয় নীতি, সাংস্কৃতিক পৃষ্ঠপোষকতা আৰু উচ্চাকাংক্ষী সামৰিক পৰিকল্পনাই অহোমৰ গৌৰৱময় যুগৰ প্ৰতীক। তেওঁৰ মৃত্যুৰ লগে লগে তেওঁৰ উচ্চাকাংক্ষা শেষ হ'লেও, তেওঁৰ অৱদানে অসমৰ ইতিহাসত অমলিন ছাপ এৰি থৈ গৈছে।